

ikke saa ganske lidt, og uagtet der kan være andre Ting her at betænke, maa jeg dog holde paa, at det væsentlige er, hvem der afgør Sagen, og jeg antager, at Arbejdsløhedskassernes Bestyrelser til enhver Tid ville vide at finde det rette, ligesom de have gjort det hidtil.

Saa komme vi til § 14, der ogsaa indeholder et principielt Spørgsmaal. Jeg haaber imidlertid ikke, at det er et Princip, som Kommissionen og Regeringen har villet nedlægge deri, thi saa vilde det være at give Forslaget Gift, det er nemlig Bestemmelsen om de 70 Dage som Minimum. Der staar i § 14: „I en anerkendt Arbejdsløhedskasses Vedtægt skal Størrelsen af Understøttelsen i 12 paa hinanden følgende Maaneder være fastsat til at udgøre et Beløb, som mindst svarer til en Dagpengeydelse for 70 Dage.“ Det vilde være ganske umuligt at gennemføre denne Bestemmelse i Praksis for Kasser, der begynde deres Virksomhed. Det er muligt for nogle, som i længere Tid have haft en saadan Kasse, at udvide den dertil; der er flere, der have det, men i den Fortegnelse, der findes i Kommissionens Betænkning over, hvad de forskellige Organisationer yde deres Medlemmer, vil man se, at omtrent Halvdelen enten ikke yde noget eller yde under de 70 Dage. Jeg har været Formand for Bygningssnedkernes Fagforening i København i en Del Aar. Vi begyndte efter lange, lange Kampe med at faa oprettet en Arbejdsløhedskasse for Medlemmerne, men vi maatte begynde meget smaat for at faa den i Gang, vi begyndte med en Understøttelse af 6 Kr. i 3 paa hinanden følgende Uger, altsaa 18 Kr. Det var Højden, man turde ikke begynde med mere, det var et overordentlig lavt Kontingent, af 10 Øre pr. Uge, med et Tilskud af et Par Tusinde Kr. af Kassen; senere har det udvidet sig betydeligt. Men til en Begyndelse vilde man have givet Sagen Gift ved at sætte Minimalydelsen saa højt, som det her er foreslaaet. Det forekommer mig ogsaa ufornuddent at sætte en saadan Minimalgrænse, det er en Ting, der maa gro op af sig selv. Af bestaaende Kasser nævner jeg f. Eks. Murarbejdsmændenes i København, et meget udsat Fag, der ikke har turdet vove sig over 5 Kr. i 4 Uger, altsaa 20 Kr. Arbejdsmændenes Forbund for hele Landet har gentagne Gange beskæftiget sig med denne Sag, men paa Grund af, at mange af deres Medlemmer befinde sig i meget udsatte Fagklasser, have de hidtil maattet lade Spørgsmaalet ligge. Nu er Sagen

ganske vist til Afstemning ude i Landet, men der vover man heller ikke at gaa videre end til 1 Kr. om Dagen i 36 Dage, det er det højeste, man tør gaa til. Hvis dette bliver til Lov, ere Arbejdsmændene her i Landet ganske udelukkede fra at blive delagtige i dette Tilskud. Jeg haaber, at det, at jeg har paapeget disse praktiske Forhold, maa være tilstrækkeligt til, at man ser bort fra en saadan Minimalydelse eller i hvert Tilfælde gaar betydeligt længere ned. Hvis man mener at burde fastholde den, vil man hindre Oprettelsen af Kasser, og det er jo ikke Hensigten, Hensigten er formodentlig at søge at faa saa mange Arbejdere som muligt gjorte delagtige deri. Lad det gro op af sig selv og blive større og fyldigere efterhaanden, men Begyndelsen skal lattes saa meget som muligt for Organisationerne.

Det næste Afsnit angaar Tilsynet og Samarbejdet. Jeg synes, at det er ganske fornuftigt at søge at knytte Sygekasseinspektionen til Arbejdsløhedsinspektionen, men der er i de to Paragraffer, 16 og 17, omtalt et Nævn, og da Nævnet først træder i Virksomhed to Aar efter, at Loven er traadt i Kraft, kommer der et Mellemrum, hvor der skal være et foreløbigt Nævn, og dette vælges af Indenrigsministeren. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister, om han vilde være villig til at tage Hensyn til Forslag, der maatte fremkomme fra Arbejdernes Side med Hensyn til Medlemmerne af et saadant Nævn, idet jeg gaar ud fra, at den Velvillie, der har været til Stede ved Fremsættelsen af dette Forslag, fremdeles vil være til Stede overfor de Organisationer, der skulle arbejde med Loven, saa at man vil tage Hensyn til de Indstillinger, der fremkomme fra Arbejdernes Centralorganisation. Jeg tror, at det vilde være ret vanskeligt ellers at træffe et Valg saaledes, at det faldt paa dem, som Arbejdernes Organisationer mente burde kunne overtage denne Stilling som Medlemmer af Nævnet. Jeg tør derfor maaske regne med et velvilligt Svar fra Ministerens Side paa det Spørgsmaal, jeg har fremsat.

Saa er der tilbage kun almindelige Bestemmelser om Virksomheden o. s. v., det er ikke Sager af saa stor Betydning, at man behøver at opholde sig videre derved.

Jeg har nu i det væsentlige gennemgaaet Lovens Paragraffer og de Principper, den bygges paa, men jeg maa tilføje, at fordi der er enkelte Ting og Paragraffer i Loven, som jeg ikke har beskæf-